

ANNA WOLTZ

De spin en
de sleutel

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2023

www.querido.nl
www.annawoltz.nl

Copyright © 2023 Anna Woltz
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Em. Querido's Uitgeverij, Amsterdam.

Omslag Roald Triebels
Vormgeving binnenwerk Perfect Service
Afbeelding p. 164: © Sergey Denison / Dreamstime

ISBN 978 90 451 2965 5 / NUR 283, 284

ELENA

Voordat ik mijn telefoon kan weggoaien, moet ik nog één ding doen.

Ik klap het tafeltje uit, zet mijn telefoon rechtop tegen de stoel voor me en pak de schaar uit mijn rugzak. Er zitten zeker twintig andere mensen in de coupé, maar ze zijn stuk voor stuk verpakt in hun eigen bubbeltjesplastic: oortjes in, ogen vastgelijmd aan hun scherm.

Ik trek het elastiekje uit mijn haar en donkerbruine golven vallen tot ver voorbij mijn schouders. Ik zie mezelf op het scherm, maar ik doe de camera niet aan. Nog één keer kijk ik: dat was ik dus. Zo zag ik eruit.

Ik pak de eerste pluk. Haal diep adem. En dan begin ik te knippen.

ATLAS

Het is de eerste zondag van de zomervakantie en de Apocalyps is nog steeds niet begonnen.

Of misschien toch wel, want ik heb nog nooit zo veel mist gezien in de zomer. Ik rijd door een wereld die half is uitgewist, de hoeven van King maken een spookachtig geluid op het asfalt.

En dan zie ik haar in de verte.

Ze staat op het lege perron naast een enorme rugzak. Er is niemand anders, dus ik weet zeker dat zij het is.

Elena.

In mijn hoofd stop ik.

Maar in het echt rijd ik verder.

E L E N A

Dit is het einde van de wereld.

Ik sta op het smalle perron en zonder telefoon kan ik niks anders dan om me heen kijken. Lage zonnestralen snijden door de mist, ik hoor de trein nog suizen in de rails, de vochtige lucht voelt nieuw en koud in mijn korte haar.

Ik probeer er niet aan te denken hóé kort het is. Even voel ik voorzichtig met mijn hand, maar daar stop ik meteen weer mee. O M G. De plukken steken alle kanten op.

En dan hoor ik heel in de verte een paard.

Doodstil blijf ik wachten. Alles voelt superecht en supernep tegelijk. Ik bedoel: dit soort dingen zie je normaal toch alleen op een schermpje?

Het geluid van de paardenhoeven komt steeds dichterbij en ik heb nu al spijt dat mijn telefoon in de prullenbak van de trein ligt. Mét telefoon zou ik twee dingen doen: het nummer van de politie hier in de buurt opzoeken en ongeveer honderd foto's maken.

Kijk nou toch.

Het paard heeft de kleur van de mist. Het lijkt alsof

zijn manen kilometers ver over de weilanden wapperen. Zijn hoeven klakken hol op het fietspad en op zijn rug zit een jongen die niet naar me kijkt.

Kaarsrecht zit hij daar. Hij draagt een zwarte muts, een legerbroek en een volwassen T-shirt. Ik zie zijn blote armen en meteen voel ik de spanning in zijn spieren.

Ademloos wacht ik af tot hij wél kijkt, want dat doen ze altijd. Maar het gebeurt niet. Hij rijdt verder door de mist en ik voel een tinteling over mijn rug gaan.

Wat nu?

De wereld is gemaakt voor mensen met bereik. Ik dacht dat ik mijn telefoon wel kon *ditchen*, want mijn tante zou me komen ophalen.

Maar ze is er niet.

Natuurlijk wil ik niks vragen aan iemand die op een wit paard finaal langs me heen rijdt, maar ik kan hier moeilijk de hele dag blijven staan. Het is niet alsof Google Maps opeens vanuit de hemel in mijn hersens gedownload zal worden.

‘Hé,’ roep ik hard. ‘Jongen op het paard! Kan ik je telefoon even lenen?’

Hij is al een heel eind weg. De mist heeft hem bijna opgegeten, en toch zie ik dat er een schok door zijn lijf gaat. Het paard blijft staan. Vijf seconden zwiept het zwijgend met z’n staart, en dan gaat het dier ervandoor. Niet naar mij toe, maar precies de andere kant op.

‘Serieus?’ Mijn stem galmt over de weilanden, een grijze vogel met rafelige vleugels vliegt op. Ik wil nog

meer roepen, maar de jongen is verdwenen.

Heb je één keer in je leven een prins nodig, galoppeert hij gewoon keihard de andere kant op.

ATLAS

In de winter moest ik van de dokter bijhouden op wat voor dagen De Pijn er was. Daar stopte ik al snel weer mee, want mijn lijst was een puinhoop.

De Pijn was er op:

- de dag dat ik de sleutel vond
- de dag dat ik zeventien uur achter elkaar op mijn laptop zat
- de dag dat ik ging hardlopen tot ik moest overgeven
- de dag dat ik de voorraad niet controleerde
- de dag dat mijn gasmasker werd bezorgd
- de dag dat mijn vader zei dat pijn alleen in je hoofd zit
- de dag dat...

Ik trek aan de teugels en alles staat stil.

De Pijn is er weer, en deze keer weet ik precies waarom.

Ik moet terug naar Elena.

Langzaam laat ik King draaien.

Ik probeer te bedenken wat ik straks ga zeggen. Hoe leg ik dit uit zonder dat ze denkt dat ik gek ben?

Ik houd halt vlak naast het perron, en dan kijk ik voor de eerste keer echt naar haar.

Feit: dat had ik beter niet kunnen doen. Op school kijk ik nooit naar meisjes, en meisjes kijken niet naar mij. Dat is rustiger voor iedereen.

‘Weet jij waar de Bosweg is?’ vraagt Elena. Een volstrekt normale zin, maar uit haar mond klinkt het als: *Het kan me echt geen klap schelen, maar als jij superveel zin heb om te vertellen waar de Bosweg is, dan moet dat maar...*

Ik knik.

‘Echt?’ vraagt ze verbaasd. ‘Je weet het zonder op je telefoon te kijken?’

Ik knik weer. Haar ogen hebben de kleur van beukenootjes, ze heeft een eigenwijze neus en heel kort haar dat alle kanten op staat.

‘En ga je me ook vertellen waar de Bosweg is?’ Ze hijst haar rugzak omhoog. ‘Mijn tante zou me komen ophalen, maar ze is er niet. En mijn telefoon is kwijt, dus ik heb haar nummer niet meer. Ik weet alleen die Bosweg nog, want die vond ik zo *cute* klinken. Ik bedoel: ga je één keer in je leven de stad uit, en dan heet het meteen de Bosweg. Snap je?’

Ik staar haar aan.

Langzaam dringt het tot me door waarom ze zo tegen me praat.

Ze heeft geen idee wie ik ben.

ELENA

Oké. Het lijkt erop dat ik de politie nog even niet nodig heb. Deze zenuwachtige jongen ziet er extreem ongevaarlijk uit én hij weet waar de Bosweg is.

‘Na het bruggetje ga je naar links,’ zegt hij. ‘Met de bocht mee, de eerste rechts en na ongeveer...’

Hij praat snel en articuleert absoluut onvoldoende. Het is ongelooflijk dat er in deze tijd nog steeds mensen bestaan die zichzelf zó slecht kunnen presenteren. Ik zou hem eigenlijk een paar tips...

Op het moment dat ik het denk, wil ik een hand voor mijn mond slaan. Een koele wind blaast de laatste losse haren uit mijn nek. Mijn stompzinnige hersens blijven de nieuwste update maar vergeten.

News flash: er moesten mensen naar het ziekenhuis.

Ik heb mijn account niet meer.

Zelfs mijn telefoon is weg.

Ik wil hier niet zijn, maar het was een noodgeval. Er was niemand anders op de wereld die mij een maand wilde hebben. Dus nu sta ik hier. Op een peron aan het einde van de wereld, met een jongen die

weggelopen lijkt te zijn uit de vorige eeuw.

'...en dan kun je doorsteken,' zegt hij op zijn onhandige mompelmanier, 'want daar win je acht minuten mee. Dus na de drie populieren...'

'Ho!' roep ik.

Hij is meteen stil.

'Ik ben nog bij het bruggetje,' zeg ik. 'Naar links na het bruggetje, en dan weet ik het niet meer. En als er iets met populieren moet, dan gaat het helemáál mis.'

'Houd je niet van populieren?' Hij klinkt verbaasd.

'Zijn dat bomen?' vraag ik voor de zekerheid.

Hij knikt ernstig, en ik haal mijn schouders op. 'Bomen zijn oké. Maar eh...' Ik laat mijn rugzak weer op het perron ploffen. 'Dit gaat niet werken. Ik ga die Bosweg nooit vinden. En mijn tante moet zich toch óóit herinneren dat ik zou komen logeren.'

Hij zegt niks meer en ik zíé hem gewoon nadenken. Serieus, heeft niemand het ooit aan hem uitgelegd? Boven de twaalf moet je kijken alsof je hele gezicht vol botox zit – dat weet iedereen toch?

Maar aan het gezicht van die jongen kan ik zien dat hij gevoel heeft. Zelfs van een afstand zie ik hem nadenken en twijfelen. Het is echt bizar.

'Ik loop wel een stukje met je mee,' zegt hij op eens.

'Echt?' vraag ik. 'Tot voorbij de ingewikkelde bomen?'

'Nou...' Zijn wangen worden rood. 'Het is de Bosweg, hè. Het staat daar vol met eh... ingewikkelde

bomen. Grove dennen en eiken en lariksen en berken
en...'

'Ik kom al!' roep ik vlug.